

CHƯƠNG 1

MƯA KHÓI NAM HỒ LẦU YÊN VŨ

Ngày hai mươi bốn tháng sáu, trên lầu Yên Vũ.

Ngày hôm ấy phát sinh một sự kiện mà nhìn qua cũng đã không đơn giản, nhưng hậu quả về sau vẫn hoàn toàn bất ngờ đối với Thảm Thăng Y.

Nếu là người khác, gặp phải việc như vậy, chắc là đã rời khỏi chỗ ấy rồi, nhưng chàng không những can đảm hơn người, mà về tính tò mò thì còn thuộc loại nhất thiên hạ. Cho nên không những chàng ở lại, mà còn dính líu vào. Nhưng cho dù chàng không dính líu vào, thì bản thân sự việc cũng đã đủ dẫn tới một hậu quả.

Một hậu quả đáng sợ.

Lầu Yên Vũ ở Nam Hồ, cách huyện Gia Hưng hai dặm về phía nam, các nhánh sông đều tụ hội ở đó, cây biếc phía tây sáng đèn, cầu vòng bên bắc chiếu nước, nhà chài tụ họp, sau lưng là thành cao hàng trăm thước, lau lách xen dương liễu, hoa sen uốn lá xanh, là một nơi thắng cảnh, cũng là một nơi du ngoạn rất tốt. Tới Gia Hưng rồi, dĩ nhiên Thảm Thăng Y không quên tới Nam Hồ một chuyến.

Đây là lần thứ hai chàng tới Nam Hồ, lần đầu cách đây đã mười năm.

Lúc bấy giờ, chàng mới mười tám tuổi, đã đánh bại năm đại kiếm khách ở Giang Nam, lại đánh nhau một trận không phân thắng bại với Nhất Nộ Sát Long Thủ Tổ Kinh Hồng vẫn được tôn là Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Khách, thanh danh lừng lẫy có một không hai.

Thiếu niên đặc chí nên lần đầu tới Nam Hồ, tâm tình của chàng vui vẻ thế nào có thể đoán biết được. Lúc bấy giờ chàng thậm chí còn không biết thế nào là buồn rầu, thế nào là lo lắng.

Sau mười năm, đến ngày hôm nay, chàng tuy càng nổi danh, nhưng trong lòng đã ít nhiều thấy mệt mỏi.

Cảnh sắc Nam hồ vẫn cứ như vậy, chàng thuê một chiếc thuyền do một cô gái trẻ tuổi chèo. Cô gái mặc một bộ quần áo màu cánh sen, tóc búi, dáng vẻ tha thướt, chàng nhìn hồi lâu, bất giác nghĩ tới cô gái chèo thuyền mười năm trước đã gặp ở Nam hồ, nếu như hôm nay gặp nhau không biết đã trở thành một người như thế nào rồi, không biết có còn nhận ra chàng không.

Mười năm nữa, không biết cô gái mặc bộ quần áo màu cánh sen này ra sao ?

Trong lòng nghĩ ngợi, Thảm Thăng Y bất giác nở một nụ cười buồn bã, bất kể thế nào, mười năm trước chàng cũng không có ý nghĩ này.

Ngày hai mươi bốn tháng sáu theo tục lệ là ngày sinh nhật hoa sen, hôm nay lễ ra Nam hồ phải rất đông đúc ồn ào, nhưng tình hình thì ngược lại, trên hồ chỉ có vài chiếc thuyền nhỏ vắng lại.

Thảm Thăng Y không hề để ý, đưa mắt nhìn ngắm phong cảnh chung quanh, một bầu rượu ngon, một đĩa ngó sen, thưởng thức một mình.

Lúc ấy đã gần giữa trưa, sắc trời u ám, một đám mây đen kéo tới, gió lớn nổi lên, một cơn mưa khổi đổ xuống.

Lầu Yên Vũ giữa hồ mờ mịt trong mưa, cảnh sắc chung quanh giống như một bức tranh mờ mờ ảo ảo.

Thẩm Thăng Y thì không hề sầu, nhưng bất giác mơ màng nhìn ra, nâng một chén rượu hướng về lầu Yên Vũ, lẩm bẩm nói :

- “Mưa khổi Nam hồ lầu Yên Vũ”, quả là danh bất hư truyền.

Cô gái chèo thuyền cười một tiếng, tiếp tục khua mái chèo, chiếc thuyền nhỏ lướt qua rặng liễu.

Nam hồ có rất nhiều cây cỏ, liễu là nhiều nhất, khi gió thổi thì ngàn muôn cây liễu nhảy múa, Thẩm Thăng Y phũ nhẹ những sợi tơ liễu rơi trên vạt áo, tấm áo trắng cũng theo gió bay bay, xem ra càng tiêu sái, mừng tượng như lãng đãng bay trong gió, bay vào giữa cảnh mưa khổi ở Nam hồ.

Chàng thông thả đặt chén rượu xuống, nói với cô gái chèo thuyền:

- Cô nương, xin chịu khó đưa ta tới lầu Yên Vũ.

Cô gái chèo thuyền sững sốt, hỏi:

- Công tử, người biết Trương đại gia sao ? .

- Trương đại gia à ? Trương đại gia nào ?

Thẩm Thăng Y chén rượu đang nâng lên chợt dừng lại, ngạc nhiên nhìn cô gái chèo thuyền:

- Tại sao ta lại phải biết y ?

Cô gái chèo thuyền thở nhẹ một hơi, nói:

- Công tử đã không biết ông ta, thì không lên lầu Yên Vũ được đâu .

Thẩm Thăng Y cười hỏi:

- Chẳng nhẽ vị Trương đại gia kia đã mua ráo cả lầu Yên Vũ rồi à ?

Cô gái chèo thuyền lắc đầu.

Thẩm Thăng Y lại hỏi:

- Vị Trương đại gia kia là ai thế ?

- Nghe nói là một người võ công rất cao cường, lại rất có thể lực.

Cô gái chèo thuyền dường như muốn nói với Thẩm Thăng Y nhiều hơn, nhưng không biết nói thế nào, nên ngượng ngịu.

Thẩm Thăng Y đưa mắt nhìn ra chỗ khác, nói:

- Xem ra thể lực của vị Trương đại gia này lớn thật, nếu không thì hôm nay ở Nam Hồ đã không vắng thế này.

- Hôm nay là ngày sinh nhật Hoa sen, ít nhất du khách cũng phải đông gấp rưỡi mọi hôm.

Cô gái chèo thuyền nhìn nhìn về phía lầu Yên Vũ, dáng vẻ như không biết làm thế nào được :

- Nghe nói không lên được lầu Yên Vũ, nhiều người đã đi chơi chỗ khác.

Thẩm thăng Y cười cười:

- Đi chơi ở Nam hồ không nhất thiết cứ phải lên lầu Yên Vũ, nhưng lên được lầu Yên Vũ thì càng hay.

Cô gái chèo thuyền ngược ngạo liếc Thẩm Thăng Y nói :

- Công tử nói là chỉ đi chơi hồ, nên tôi ...

- Bây giờ ta mới biết.

Thẩm Thăng Y nói qua chuyện khác:

- Cô nói về vị Trương đại gia kia nghe xem sao.

- Ông ta chỉ là mượn lầu Yên Vũ một ngày để tiếp khách, không muốn người lạ quấy rầy.

- Nói nghe lịch sự thật.

Thẩm Thăng Y lại hỏi :

- Xem ra hình như vị Trương đại gia này không có tiếng xấu gì thì phải ?

- Hình như không có ai nói gì xấu về ông.

Thẩm Thăng Y trầm ngâm nói:

- Dường như một người không có tiếng xấu gì ít làm như vậy, chỉ sợ là ông ta có điều khổ tâm.

Chàng nói qua chuyện khác:

- Chúng ta tới gần đó xem sao !

- Công tử muốn gặp vị Trương đại gia kia à ?

Thẩm Thăng Y cười nói:

- Tới huyện gia Hưng, được gặp người nổi tiếng ở đây thì cũng không phí chuyến đi này, huống hồ là được gặp vị Trương đại gia rất thú vị kia.

Cô gái chèo thuyền cười khúc khích:

- Công tử cũng là một người rất thú vị kia mà ?

Thẩm Thăng Y ủa một tiếng, nhìn cô gái chèo thuyền một cái, vuốt vuốt mũi:

- Cảm ơn cô.

Cô gái chèo thuyền sững sốt, Thẩm Thăng Y lại nói:

- Rất ít người nói rằng ta là một kẻ thú vị, nhất là các cô gái trẻ.

Cô gái chèo thuyền chột đồ mắt, xoay người lại, nhìn trộm Thẩm Thăng Y một cái rồi mới khua chèo đi tiếp.

Thẩm Thăng Y lại tiếp tục uống rượu, khi chàng nhắc chén rượu lên lần nữa thì chiếc thuyền con đã tới rất gần lầu Yên Vũ.

Hai chiếc thuyền nhẹ từ nhà Thủy Tạ cạnh lầu xuất hiện, lướt như bay về phía Thẩm Thăng Y.

Cô gái chèo thuyền vừa nhìn thấy, vội dừng thuyền lại, quay đầu vừa định hỏi Thẩm Thăng Y thì hai chiếc thuyền nhẹ đã tới bên cạnh.

Trên mỗi chiếc thuyền nhẹ có hai thanh niên áo xám, lưng đeo trường kiếm.

Tuy kiếm chưa rút khỏi vỏ, nhưng ánh mắt của các thanh niên áo lam cũng sắc bén như kiếm, chăm chăm nhìn vào Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y nâng chén rượu lên:

- Chào bốn vị.

Bốn thanh niên áo lam hơi ngạc nhiên, đưa mắt nhìn nhau, rõ ràng là họ không nhận ra Thẩm Thăng Y. Một người đứng phía trước bên phải lập tức hỏi :

- Các hạ muốn lên lầu Yên Vũ hả ?

- Đi chơi ở Nam hồ mà được lên lầu Yên Vũ....

Thẩm Thăng Y mới nói nửa câu, cô gái chèo thuyền liền giải thích thay chàng:

- Vị công tử này chỉ là muốn tới gần lầu Yên Vũ để xem xem Trương đại gia...

Thanh niên áo lam ánh mắt càng sắc bén, giống hệt như mũi kim nhọn:

- Xem xem là ý gì ?

Thẩm Thăng Y vẫn cười cười:

- Thì là xem xem....

Bốn thanh niên áo lam không hề nhếch mép, người đứng trước bên phải chợt hỏi :

- Họ gì ?.

- Họ Thẩm .

Thanh niên áo lam lại đưa mắt quan sát Thẩm Thăng Y một lượt nữa, chợt hỏi:

- Thẩm Thăng Y ?

Ba chữ ấy vừa buông ra, ba thanh niên áo lam còn lại ánh mắt chợt sáng rực lên cả một lượt, khi nghe Thẩm Thăng Y buông một tiếng "Phải rồi ", sắc mặt đều sa sầm, bốn bàn tay phải từ từ đặt lên chuôi kiếm.

Cô gái chèo thuyền vừa biến sắc, Thẩm Thăng Y cũng sững sốt nói :

- Bốn vị ...

Câu nói chưa dứt, bốn thanh niên áo lam đã rút kiếm ra khỏi vỏ loảng xoảng, kiếm phong rít lên vù vù, hai người đứng trước phóng kiếm đâm luôn vào Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y nhắc bầu rượu lên, lấy miệng bầu đón thanh kiếm bên phải, tay trái lật chén rượu lại, keng một tiếng, mũi kiếm bên phải đâm trúng vào miệng chén.

Bầu và chén đều không vỡ, bốn thanh niên áo lam đều biến sắc, hai người đứng sau bước lên phóng kiếm đâm vào chỗ yếu hại trên người Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y thân hình đột nhiên xoay một cái, chén rượu trong tay trái lật nhanh, choang choang hai tiếng mau lẹ đẩy hai thanh kiếm ra.

Bốn thanh niên áo lam đồng thanh quát lớn :

- Giỏi lắm !

Rồi rút kiếm lại, sau đó phóng ra, bốn thanh kiếm như điện chớp cùng đâm vào Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y quát lớn một tiếng, thân hình vọt lên, bốn thanh kiếm trượt qua dưới chân chàng. Thân hình chàng vừa nhấc lên, đã lướt luôn về phía lầu Yên Vũ.

Cô gái chèo thuyền vừa nhìn thấy, mặt hoa thất sắc, ngồi ngậy ra trên thuyền.

Thẩm Thăng Y tay trái cầm chén, tay phải cầm bầu, thân hình lướt đi như gió ra xa ba trượng, chênh chếch rơi xuống mặt hồ, bốn thanh kiếm lại đồng thời phóng tới, nhìn thấy như sắp trúng vào người chàng.

Trong chớp mắt ấy, hai chân Thẩm Thăng Y chột co lại, thân hình lại bay vọt lên, tránh qua ba kiếm, bàn chân phải điểm một cái, đập trúng vào mũi kiếm thứ tư.

Thế thuyền lướt tới chưa hết, thế kiếm cũng chưa hết, thân hình Thẩm Thăng Y như một sợi tơ liễu pháp phối, không hề bị thế kiếm phong tỏa, bay ra khỏi vòng tròn kiếm quang một trượng.

Thanh kiếm của thanh niên áo lam khi chịu sức nặng của Thẩm Thăng Y, tay phải trầm hẳn xuống.

Ba người còn lại vội vàng phóng kiếm đâm tiếp, nhưng đã chậm một chút, Thẩm Thăng Y đã vọt thẳng về phía nhà thủy tạ.

Trước nhà thủy tạ cũng có một người trung niên mặc áo màu xám đứng, nhìn thấy Thẩm Thăng Y lướt tới, hai tay nhấc lên, một đôi Nhật Nguyệt Luân xuất hiện, khi Thẩm Thăng Y vừa tới, đôi Nhật Nguyệt Luân đánh luôn ra.

Nhật nguyệt luân vốn là một thứ binh khí kỳ môn, trong tay người trung niên áo xám lại càng biến ảo.

Đôi Nhật Nguyệt Luân đánh tới, đều là nhằm vào giữa ngực Thẩm Thăng Y, nhưng khi còn cách người chàng nửa thước, lại chia ra đánh vào ba chỗ yếu hại.

Y đã nhanh, Thẩm Thăng Y còn nhanh hơn, cái bầu rượu bên tay phải trầm xuống, như con độc xà đột nhiên phóng ra, Nhật Nguyệt Luân đã bị bầu rượu của chàng chặn đứng.

Thẩm Thăng Y thân hình cùng lúc lại đảo qua một cái, tiếp tục vọt lên, lại lao tới ngôi nhà thủy tạ trước mặt.

Người áo xám quay người không thấy Thẩm Thăng Y đâu, hừ lạnh một tiếng, vọt ra khỏi cửa, hai chân cùng điểm xuống đất, một chiêu Nhất Hạc Xung Thiên tung người lên nóc nhà thủy tạ.

Thẩm Thăng Y quả nhiên đang ngồi trên nóc nhà thủy tạ, đang bung một chén rượu đầy toan uống.

Người áo xám cười nhạt nói:

- Thân thủ của các hạ hay lắm.
- Đại khái thế...

Thẩm Thăng Y nhấc chén rượu uống một hơi,

Người áo xám nhìn thấy chàng uống xong chén rượu, quát lớn một tiếng, đôi Nhật Nguyệt Luân bay ra, một vòng ánh sáng cuốn tới.

Thẩm Thăng Y chuyển bộ, thân hình vọt lên, vừa ra khỏi vòng ánh sáng của đôi Nhật Nguyệt Luân, đã thấy chung quanh có tám thanh niên áo lam.

Tám thanh niên áo lam cũng đồng thời di động, trường kiếm trong tay rít gió, người không dừng lại nhưng mũi kiếm thủy chung đều chia vào Thẩm Thăng Y.

- Bát quái kiếm trận à ?

Thẩm Thăng Y câu nói chưa dứt, thân hình đã chóp lên, tám thanh niên áo lam cũng đồng thời di động.

Tám thanh niên áo lam vừa nhìn thấy thân hình Thẩm Thăng Y lay động, đột nhiên cùng biến sắc, tám thanh kiếm cùng phóng ra.

Ánh sáng lạnh giàn giụa, một vàng lưới kiếm chụp xuống người Thẩm Thăng Y, nhưng cũng chậm mất một bước, Thẩm Thăng Y đã thoát ra khỏi lưới kiếm. Không nghi ngờ gì nữa, Thẩm Thăng Y đối với Bát quái kiếm trận của tám người này rất là thông thuộc.

Ra khỏi vòng ánh sáng của tám thanh kiếm, thân hình chàng lại chóp lên, bên trái một bước, bên phải một bước, lại vọt tới.

- Chặn y lại !

Người áo xám quát lớn, đôi Nhật Nguyệt Luân phòng thủ những chỗ yếu hại trên người, dẫn đầu đám người đuổi theo.

Tám thanh niên áo lam dạ ran, cũng vọt nhanh theo.

Thẩm Thăng Y đã không còn trong nhà thủy tạ, người áo xám thu đôi Nhật Nguyệt Luân lại, đưa mắt nhìn quanh, biến hẳn sắc mặt.

Đúng vào lúc ấy, Thẩm Thăng Y đã lên tới lầu Yên Vũ.

Từ nhà thủy tạ tới lầu Yên Vũ, còn có tám thanh niên áo lam, kiếm đều cầm trong tay, theo vẻ mặt sững sờ của họ mà xét, thì không phải họ không chặn, mà là chặn không được Thẩm Thăng Y.

Người áo xám nghiêng răng đuổi theo.

Mưa khói bay bay, lầu Yên Vũ trong mưa khói phảng phất biến thành một nơi mờ mịt khói mưa, như là cõi tiên.

Trong lầu có ba lão nhân như thần tiên đang ngồi, đang cùng trò chuyện, uống rượu ăn dưa.

Bọn họ người nào cũng mặt mũi hồng hào, râu tóc bạc phơ, tướng mạo hiển nhiên không như nhau, y phục cũng khác nhau. Người ngồi bên trái mặc áo đỏ, khuôn mặt cũng đỏ rực, đôi mắt cũng sáng rỡ, ăn to nói lớn, ăn uống có vẻ không khéo léo, cầm càn của cứ uống một hớp lại ăn một miếng, nhai rào rào.

Người ngồi bên phải mặc một chiếc áo trắng như tuyết, khuôn mặt cũng trắng bệch, bên cạnh gác một cây trượng gỗ lê .

Ông ta ăn cua có vẻ rất bài bản, đầu tiên là ăn gạch cua, kế đó là ăn thịt, sau đó ăn tới cangk, cuối cùng mới ăn tới chân.

Giữa hai người là một lão nhân, mái tóc bạc trắng, mặc áo xanh, dáng vẻ thoát tục, khác hẳn người trước, chỉ ăn thịt không ăn chân cua.

Ngoài ba người này, lại có một lão nhân khác, người này ngồi ở ghế chủ, mặc áo gấm, tóc trắng mặt hồng, người tuy có vẻ mập mạp nhưng rất dễ nhìn, có điều chẳng có vẻ gì là thần tiên, bất kể thế nào, cũng giống hết như một nhà buôn lớn. Ông ta ăn cua rất thành thạo.

Ông ta ăn rất chậm, rất khéo, trước tiên là cầm con cua lên nhìn nhìn, rồi từ từ ăn gạch, rồi nhìn nhìn vào chân cua, mới tách mai cua ra.

Thẩm Thăng Y tiến vào, họ cũng không hề để ý, cứ như vừa điếc vừa mù, tựa hồ không coi Thẩm Thăng Y vào đâu.

Thẩm Thăng Y cũng không lưu ý tới chuyện ấy, tuy chàng không quen bốn lão nhân này, nhưng nhìn thấy y phục của họ, chàng đã đoán biết được là ai.

Chàng cũng không bước tới chỗ họ ngồi, chỉ đứng cạnh cửa, người áo xám đuổi theo phía sau cũng không bước vào, chỉ đứng bên ngoài nhìn Thẩm Thăng Y.

Tám thanh niên áo lam cũng lần lượt tới đứng sau người áo xám, ai cũng im lặng.

Rõ ràng, đối với bốn lão nhân trong lầu Yên Vũ, họ rất là kính sợ.

Bốn lão nhân thuy chung vẫn không để ý, vẫn nói chuyện tiếp.

Lão nhân áo đỏ thanh âm rất lớn, vừa uống cạn một chén rượu ngon, dằn mạnh cái chén xuống bàn nói:

- Cái gì là Sinh nhật hoa sen, toàn là lừa bịp .

Lão nhân áo xanh cất giọng rất từ tốn, không hề có ý tức giận:

- Lừa không được người mà.

Lão nhân áo đỏ cười nói:

- Dĩ nhiên là không lừa được ta, thật ra các người cũng đã thừa biết, trên hồ này không những không có hoa sen, mà cả một cái lá sen cũng không có.

Lão nhân áo xanh gật đầu :

- Hoa sen nở vào gần mùa thu, bây giờ còn đang là mùa hè.

Lão nhân áo trắng nói chen:

- Củ ấu cũng phải đến mùa thu mới có .

Giọng nói của ông ta rất từ tốn, từ tốn tới mức rất nhỏ nhẹ, không những không có ý tức giận, mà còn vô cùng lạnh lẽo.

Lão nhân áo đỏ trừng mắt nói:

- Không cần người dạy, ta cũng biết củ ấu và cua ở hồ này là nổi tiếng.

Lão nhân áo trắng nói :

- Bây giờ thì cả cua cũng vừa ồm vừa tanh .

- Cua cũng phải đến mùa thu mới béo.

- Mùa thu thì Nam hồ rất nên thơ, đi chơi rất hợp.

Lão nhân áo xanh cười nói tiếp:

- Nhưng chúng ta không phải đến đây để chơi.

Lão nhân áo xám bây giờ mới cất tiếng :

- Có câu tính người như thế nào thì có thể biết được qua cách ăn của người ấy, bây giờ xem ra câu ấy đúng .

Lão nhân áo đỏ quay phắt lại:

- Người nói đi .

- Sở huynh ăn uống vội vã , rõ ràng tính nóng như lửa.

Lão nhân áo xám nhìn qua lão nhân áo trắng, nói tiếp:

- Khác hẳn với Tần huynh ăn uống rất từ tốn.

Lão nhân áo xanh cười nói :

- Ta thì sao ?

- Rất là nho nhã, rất là tinh tế.

- Vậy thì nói xem, Trương huynh thì thế nào ?

Lão nhân áo xám vừa định trả lời, lão nhân áo trắng đã lạnh lùng nói:

- Xem y thì đủ biết, ăn một miếng thì nhìn một cái, nói một câu thì uốn lưỡi bảy lần, ai mà rơi vào tay y, sợ không còn cơ hội nào thoát đâu.

Lão nhân áo xám buông tiếng cười lớn.

(đoạn này thiếu khoảng bốn dòng)

Lão nhân áo đỏ lại quay đầu hỏi Thẩm Thăng Y:

- Trong bầu của ngươi có rượu ngon không ?

- Có....

- Bất kể ngươi là bạn hay thù, cũng có can đảm đấy, cho nên ta xin mời ngươi một chén.

Uống xong một chén, Thẩm Thăng Y mới nói :

- Lão tiên bối quá lời rồi .

- Ta không phải là lão tiên bối, mà là Sở Liệt.

- Tích Lịch Sở Liệt, Tinh Đả Kế Toán Trương Hoàn, Tuyệt Kiếm Song Tuyệt Liễu Thanh Phong, Thiết Thạch Tâm Trường Tần Độc Hạc, đại danh của Giang Nam Tứ Hữu, văn bối đã được nghe lâu rồi.

Tần Độc Hạc cười nhạt nói :

- Ta thấy ngươi cũng chẳng phải là loại vô danh tiểu tốt đâu.

- Văn bối là Thẩm Thăng Y.

Bốn lão nhân nhất tề sửng sốt, Sở Liệt cười lớn:

- Thẩm Thăng Y giỏi thật .

(thiếu một đoạn ngắn).

Liễu Thanh Phong nói tiếp theo:

- Tiểu huynh đệ hôm nay tới Nam Hồ, không biết để làm gì vậy ?

- Đi chơi !

Thẩm Thăng Y nâng chén rượu lên:

- Uống rượu !

- Không ngờ tiểu huynh đệ lại có hứng thú đến như thế đấy .

Liễu Thanh Phong hớp một hớp rượu :

- Quan cao lộc hậu, áo nhẹ ngựa béo, rốt lại không bằng một dòng suối Nhạn Đãng, một bóng trăng Tây Hồ..

Thẩm Thăng Y nói tiếp :

- Núi cao một cảnh mai, Nam hồ một chén rượu .

- Phải lắm phải lắm !

Liễu Thanh Phong nhìn Thẩm Thăng Y về lạ lưng:

- Thế mà giang hồ đồn đại người chỉ là một kẻ vũ phu giỏi dùng kiếm.

Tần Độc Hạc lạnh lùng ngắt lời:

- Tại sao không hỏi y lên lầu Yên Vũ làm gì ?

Thẩm Thăng Y nói :

- Cô gái chèo thuyền nói với ta, có một vị Trương đại gia muốn mượn ngôi lầu này một ngày...

Trương Thiên Hộ cười nhạt nói:

- Y nói động đến ta rồi đấy.

Lại nói tiếp:

- Lời đồn đại trên giang hồ tuy có nhiều điều thất thiệt, nhưng chuyện người và Ngải Phi Vũ là bạn thân với nhau ắt là đúng.

Thẩm Thăng Y sững sốt:

- Chẳng lẽ y đắc tội với bốn vị lão tiền bối sao ?

Trương Thiên Hộ trừng trừng nhìn Thẩm Thăng Y:

- Y định giết bọn ta !

- Chẳng hề thấy y nói có oán hận gì với bốn vị, chuyện này bắt đầu từ việc gì vậy ?

Trương Thiên Hộ nhìn Thẩm Thăng Y một lúc mới nói :

- Ta cũng không biết !.

Thẩm Thăng Y lại sững sốt.

Trương Thiên Hộ đưa mắt nhìn ba người nói:

- Xem ra hình như y nói thật.

Sở Liệt nói giọng khẳng định:

- Hoàn toàn không phải !

Liễu Thanh Phong cũng nói:

- Ta nghĩ đi nghĩ lại, cũng không hiểu y nói dối làm gì ?

Tần Độc Hạc lạnh lùng nói:

- Đó là y nói “một nhành mai, một chén rượu”, rất hợp ý người. Nhưng biết mặt phải biết lòng nữa, ta muốn thử một chút.

Dứt lời đặt chén rượu xuống, cây trượng gỗ từ từ nhấc lên rồi đột nhiên như con độc xà phóng ra.

Thẩm Thăng Y thân hình chớp một cái.

Cây trượng gỗ của Tần Độc Hạc càng nhanh hơn, trong tiếng vù vù, chiêu thức càng biến ảo, liên tiếp đánh vào ba chỗ yếu hại trên người Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y liên tiếp né bảy chiêu, cổ tay lật lại, móc luôn bầu rượu vào đầu trượng, lại xoay người một cái né sang bên cạnh.

Cây trượng mang thêm bầu rượu, lập tức chậm hẳn lại, sáu chiêu sau đánh ra đều không chính xác.

Tần Độc Hạc sắc mặt càng trắng bệch, rung cây trượng một cái, bầu rượu bay ra khỏi đầu, rơi tõm xuống hồ.

Ông ta thu trượng lại, cười nhạt nói:

- Danh vang thiên hạ, quả nhiên không phải là có tiếng hão.

Sở Liệt nhìn thấy từ từ đứng dậy lên tiếng:

- Để ta thử với y vài chiêu.

Rồi nhảy xổ về phía Thẩm Thăng Y.

Hai bàn tay của ông ta to như cái quạt, lòng bàn tay đỏ rực lên như chu sa, chưởng chưa đánh tới, kinh phong đã quét vào áo Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y thân hình lẫm đẫm, tránh qua hai chưởng của Sở Liệt, đã tới bên một cây cột.

Sở Liệt cười lớn:

- Xem người làm sao tránh được chiêu này nữa.

Hai chưởng cùng lật lại, biến chiêu ba lần đồng thời đẩy tới.

Thẩm Thăng Y thân hình cũng di động ba lần, cái chén trong tay trái đẩy ra phía trước, thân hình lại xoay một cái, trượt theo cây cột lên phía trên.

Sở Liệt hai chưởng đánh tới, chát một tiếng, cái chén rượu vỡ nát, thế công lập tức khựng lại, đứng sững người ra.

Trương Thiên Hộ cũng đã ra tay, ba viên ngọc bay ra đánh thẳng vào ba yếu huyệt trên người Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y lật người một cái, vọt lên không đáp xuống, không ai thấy ba viên ngọc đâu nữa.

Trương Thiên Hộ vỗ tay cười nói:

- Giỏi, giỏi, đúng là anh hùng xuất thiếu niên.

Liễu Thanh Phong đưa mắt nhìn xuống chép miệng một cái nói:

- Đại ca vẫn cái tính ấy, không nên lãng phí như vậy, không đánh được trúng y, lại mất toi mấy viên ngọc khó kiếm.

Trương Thiên Hộ vuốt râu, ung dung nói:

- Nếu không đánh trúng y được, liệu có giữ được ngọc không ?

Sở Liệt cười lớn nói:

- Nếu không phải đã tính toán chi ly như vậy, đời nào y trở thành Trương Thiên Hộ được ?

Tần Độc Hạc lạnh lùng tiếp:

- Lẽ ra y phải trả lại ba viên ngọc ấy mới đúng.

- Lần đầu gặp nhau, cũng phải có cái gì làm quà ra mắt chứ

Trương Thiên Hộ đưa mắt nhìn Thảm Thăng Y :

- Bất kể là thế nào, lần này ta cũng tự thấy rất rộng rãi, có đúng không, tiểu huynh đệ ?

Thảm Thăng Y xòe bàn tay ra, ba viên ngọc đều trên lòng bàn tay, viên nào cũng lóng lánh sáng ngời, rõ ràng là rất đắt tiền.

- Lấy ngọc làm ám khí, lão tiên bối quả rất rộng rãi, có điều trượng của Tần lão tiên bối, chương của Sở lão tiên bối cũng dạy cho văn bối rất nhiều điều bổ ích.

Tần Độc Hạc trên mặt vẫn lộ vẻ cười cợt, Sở Liệt thì càng mừng rỡ, Liễu Thanh Phong lại chép miệng nói:

- Xem ra nếu như ta không ra tay, lại biến thành kẻ hẹp hòi mất .

Ông ta đứng dậy lật bàn tay một cái, tuốt kiếm ra khỏi vỏ, thanh kiếm từ ngang hông chậm rãi đâm ra.

Mắt ông ta nhìn theo mũi kiếm, không động đậy, khi lưỡi kiếm còn cách Thảm Thăng Y nửa thước, mới đột nhiên phóng mau ra.

Nhát kiếm này phóng ra rất nhanh, nhưng không trúng, lướt qua vai trái của Thảm Thăng Y đâm vào khoảng không.

Liễu Thanh Phong lập tức tra kiếm vào vỏ, chỉ nói một tiếng :

- Giỏi !

Trương Thiên Hộ cười nói tiếp ngay :

- Vừa nhìn qua đã thấy ngay được lộ số kiếm pháp của ngươi, chỉ sợ là không có người thứ hai đâu.

Liễu Thanh Phong gật đầu.

Trương Thiên Hộ đưa mắt nhìn Thảm Thăng Y :

- Nếu lấy một đánh một, bốn người chúng ta chắc chắn không phải là đối thủ của ngươi.

Thảm Thăng Y vừa định nói gì đó, Sở Liệt đã cười chen vào:

- Ngươi đã biết y tính toán rất chi ly, thì phải biết rằng bất kể y nói gì, trước khi trả lời đều phải suy nghĩ cho kỹ đấy.

Thảm Thăng Y chỉ còn cách im lặng.

Trương Thiên Hộ nói tiếp:

- Nếu ngươi đột nhiên ra tay ám toán, bốn người chúng ta chắc chắn chẳng ai thoát được, mà đã như thế thì ngươi không cần phải tới đây dò xét. Cho nên ta mới tin chắc rằng ngươi lên lầu Yên Vũ, chỉ là để xem xem có chuyện gì hay không mà thôi.

Tần Độc Hạc mặt sa sầm:

- Tò mò như thế không phải là điều hay đâu .

Liễu Thanh Phong nói ngay :

- Cũng không phải điều dở ! Bọn ta lúc trẻ chẳng lẽ cũng không như thế sao?

Sở Liệt nhìn qua Trương Thiên Hộ :

- Bọn ta thử hỏi y xem, có thể biết được rốt lại Ngải Phi Vũ có ý gì ?

Trương Thiên Hộ nhìn Sở Liệt lắc đầu:

- Người không chịu suy nghĩ gì cả.

- Cũng tùy lúc chứ !

Sở Liệt cười hề hề nhìn Thẩm Thăng Y :

- Người tới Gia Hưng lúc nào ?

- Chiều hôm qua.

Tần Độc Hạc hỏi ngay :

- Chỉ là đi ngang qua thôi phải không ?

Thẩm Thăng Y gật đầu:

- Câu chuyện bắt đầu như thế nào vậy ?

- Bắt đầu từ việc một tên đồ đệ của ta bị giết, y tên là Giang Bình...

Liễu Thanh Phong giọng nói vẫn rất bình tĩnh :

- Lúc Ngải Phi Vũ tìm tới y, y đang ngồi trong một quán rượu với hai người bạn, rất hiền hoà, không gây rắc rối gì với ai, trước khi giết y, Ngải Phi Vũ chỉ nói có ba câu...

Sở Liệt nói câu thứ nhất:

- Người là đồ đệ của Liễu Thanh Phong phải không ?

Tần Độc Hạc nói tiếp :

- Ta là Ngải Phi Vũ, Khoái kiếm Ngải Phi Vũ

Trương Thiên Hộ nói tiếp câu cuối:

- Bất kể người nào có quan hệ với Giang Nam Tứ Hữu cũng phải chết, người là người đầu tiên.

Liễu Thanh Phong ánh mắt thủy chung vẫn không rời mặt Thẩm Thăng Y:

- Rồi sau đó y tuốt kiếm ra thật, đâm chết Giang Bình luôn. Ngoài hai người bạn của Giang Bình, người chủ quán và đám tiểu nhị, còn có mười hai người khách nữa cũng nghe thấy, bọn họ đều còn sống.

Thẩm Thăng Y nghe tới đó mới hỏi:

- Chuyện xảy ra lúc nào ?

- Ngày sáu tháng sáu.

Liễu Thanh Phong trầm giọng nói tiếp:

- Sau đó, ta còn có ba tên đồ đệ nữa cùng với toàn gia đình của Sở Liệt bốn người đều chết hết ...

Tần Độc Hạc nói tiếp:

- Hai con trai của ta cùng với hai mươi sáu người trong gia đình ở Huyện Gia Hưng cũng trước sau lần lượt chết dưới kiếm của Ngải Phi Vũ.

Trương Thiên Hộ nói:

- Chiều ngày mười chín tháng sáu còn xảy ra chuyện khác, Ngải Phi Vũ chít khăn tang trắng, đột nhiên tuốt kiếm giết người, sau cùng lấy đầu của người chết làm bút, lấy khăn tang làm giấy, viết lại tên của y.

Thẩm Thăng Y càng nghe càng biến sắc, lẩm bẩm:

- Ngải Phi Vũ không phải là hạng người như thế.

Trương Thiên Hộ vẫy tay một cái, người trung niên áo xám đứng ngoài lâu cát tiếng dạ bước vào.

- Đây là Hàn Kỳ, cháu gọi ta bằng cậu, cũng là người tâm phúc của ta, trước nay giúp ta coi sóc các việc buôn bán ở thành Gia Hưng, chuyện xảy ra xong, y là người đầu tiên tới nơi.

Trương Thiên Hộ nói tiếp:

- Lúc ấy y có việc đi ngang qua cửa hàng, phát giác ra cửa nẻo đều đóng chặt, cho nên mới ghé vào xem.

Thẩm Thăng Y đưa mắt nhìn người áo xám nói:

- Với sự tinh tế của lão tiên bối, dĩ nhiên không dùng nhăm người.

Trương Thiên Hộ lập tức nói với Hàn Kỳ:

- Mang tám khăn trắng ấy ra mau lên.

ooo

Tám khăn trắng như tuyết, chữ vốn viết bằng máu, hiện đã ngả sang màu nâu, chỉ có ba chữ "Ngải Phi Vũ", viết rất to, mà cũng rất cuồng bạo, nếu như theo nét chữ mà tìm hiểu về người, thì rõ ràng là không thể hiểu được.

Ánh mắt mọi người có mặt đều hướng về Thẩm Thăng Y, Thẩm Thăng Y vừa nhìn qua tám khăn một cái, gượng gạo mỉm cười.

Chàng vừa định lên tiếng, Trương Thiên Hộ đã nói:

- Cho dù là ai lấy đầu làm bút, viết chữ này lên tám khăn, cũng khó lòng phân biệt.

Thẩm Thăng Y thở dài một tiếng:

- Huống hồ văn bối không rành lắm về chữ viết người bạn này .

Trương Thiên Hộ cười nói:

- Ta cho người xem tám khăn tang này, mục đích chỉ là muốn cho người thấy rằng ta chỉ nói sự thật.

Thẩm Thăng Y thở dài nói:

- Văn bối cũng chỉ là thấy kỳ quái rằng tại sao Ngải Phi Vũ lại chột biến thành một con người như vậy ?

Trương Thiên Hộ nói:

- Rất nhiều người cũng thấy kỳ quái, vì bằng hữu trên giang hồ đều công nhận Ngải Phi Vũ là một hiệp khách.

Thẩm Thăng Y trịnh trọng nói:

- Thật ra y đã làm rất nhiều điều chỉ có bậc hiệp khách mới làm.

Trương Thiên Hộ nói:

- Không thể thì y đã không được làm bạn bè với người.

Thẩm Thăng Y nói:

- Liệu có thể là có người...

Trương Thiên Hộ biết Thẩm Thăng Y định nói gì, lắc đầu:

- Hai người bạn của đồ đệ Thanh Phong đều đã biết mặt Ngải Phi Vũ.

Thẩm Thăng Y im lặng buồn rầu.

Liễu Thanh Phong nói tiếp:

- Kỳ quái nhất là bốn người bọn ta hoàn toàn không có ai gây thù kết oán gì với họ Ngải, ngay cả với bạn bè họ Ngải cũng thế.

Thẩm Thăng Y trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Ngải Phi Vũ có lẽ đúng là họ Ngải.

Trương Thiên Hộ gật đầu nói:

- Chuyện đó bọn ta đã tìm hiểu rất rõ ràng, căn cứ vào những gì bọn ta điều tra được, thì trước khi chuyện này xảy ra nửa năm, Ngải Phi Vũ đã rời nhà đi ra ngoài, không biết trú ngụ ở đâu, cũng không có tin tức gì cho người nhà.

Liễu Thanh Phong bổ sung:

- Chỉ là trước nay y đã nhiều lần rời nhà khoảng một năm hay sáu tháng, đã thành nếp như vậy, người nhà của y cũng chẳng để ý, nhưng nghe thấy chuyện y giết người thế này, không ai là không tỏ vẻ lạ lùng.

Trương Thiên Hộ trầm giọng nói:

- Người nào cũng có vẻ thành thật, nên bọn ta khẳng định rằng trong chuyện này nhất định có điều gì lạ.

Sở Liệt cười lớn nói:

- Bất kể thế nào thì bọn ta cũng phải cảm ơn Ngải Phi Vũ, vì nếu không có y gây chuyện ầm ĩ thế này, bốn thằng bạn già bọn ta cũng không biết đến lúc nào mới cùng nhau họp mặt.

Thẩm Thăng Y ánh mắt chuyển động:

- Bốn vị lão tiền bối chọn chỗ này để họp mặt có phải là....

Trương Thiên Hộ lắc đầu cười một tiếng:

- Đó chỉ là vì lúc bọn ta kết nghĩa với nhau là ở đây, hai mươi năm trước từ biệt nhau mỗi người đi một nơi cũng mở tiệc chia tay tại đây.

Thẩm Thăng Y lại im lặng.

- Chỉ cần biết bọn ta họp mặt ở đây thì có thể Ngải Phi Vũ sẽ có hành động gì đó, cho nên ta không muốn để ai khác vào đây, để khỏi làm hại tới kẻ vô tội.

Thẩm Thăng Y nói:

- Nếu thế chắc bốn vị đã bố trí thiên la địa võng ở đây rồi.
Tần Độc Hạc lạnh lùng nói:
- Người nào bước vào đây mà không có lệnh của bọn ta lại muốn rời đi, hà hà...

Sở Liệt cất bước tới trước lan can, cười nói:
- Người đi thuyền chơi trên hồ mười phần có tới chín là người của bọn ta, có điều ta hoàn toàn không tin rằng Ngải Phi Vũ sẽ xông vào nơi nguy hiểm này !

Thẩm Thăng Y khẽ chép miệng:

- Vẫn bồi hy vọng rằng y không nhìn ra chỗ này là nơi nguy hiểm.

Sở Liệt sững sốt:

- Ủa ?

Trương Thiên Hộ, Liễu Thanh Phong, Tần Độc Hạc có vẻ đều hiểu ý Thẩm Thăng Y, đều cùng chau mày.

Ánh mắt của Sở Liệt lướt qua khuôn mặt của ba người, đang định hỏi, Thẩm Thăng Y đã nói tiếp:

- Chỗ này quả là vô cùng nguy hiểm thật nhưng mục đích của kẻ giết người rõ ràng chưa chắc là phải nhắm vào bốn vị tiền bối.

Sở Liệt sức hiểu ra nói:

- Nếu y chỉ định giết đệ tử của bọn ta, bọn ta trong lầu Yên Vũ này rõ ràng không ra cứu kịp.

Trương Thiên Hộ đứng phắt dậy nói:

- Hàn Kỳ mau gọi tất cả những người có mặt trở về tụ họp dưới lầu Yên Vũ ngay.

Hàn Kỳ dạ một tiếng vọt ra, thì một hồi tù và báo hiệu cũng vừa vang lên theo lương phía ngoài lầu.

ooo

Tiếng tù và rúc lên, một chiếc thuyền nhỏ đột nhiên hiện ra dưới rặng liễu, tiếng mái chèo khuấy nước gấp rút vang lên, lướt như tên bay tới một chiếc thuyền con cách đó hai trượng.

Trên thuyền là một người dáng vẻ như người đánh cá, áo tơi nón lá, bên cạnh đặt một cái giỏ, tay cầm một chiếc cần câu, y cũng lấy cần câu ra làm sào.

Lúc y ngồi câu cá trên thuyền, bất kể là nhìn thế nào cũng thấy rất giống một người đánh cá, nhưng khi cử động thì lại không giống nữa.

Khoảng cách hai trượng chớp mắt đã rút ngắn.

Trên chiếc thuyền nhỏ kia có một người đàn bà chèo thuyền và hai người khách, ăn mặc như văn sỹ, trên mặt chẳng có nét vui vẻ, nghe thấy tiếng tù và, đều quay đầu nhìn về phía lầu Yên Vũ.

Đúng lúc ấy, bọn họ nghe thấy tiếng nước động rất gấp, cùng sừng sốt ngoài đầu nhìn lại.

Một người vừa buột miệng kêu "Cẩn thận" thì chiếc cần câu trong tay người đánh cá đã lao ra, vù một tiếng, đánh trúng vào giữa ngực y .

Người văn sỹ còn lại la hoảng tuốt kiếm, vừa đứng dậy, một luồng kiếm quang như tấm lụa bay tới trước mắt, đâm trúng cổ họng rọc luôn xuống, người văn sỹ lập tức máu văng trên thuyền, rơi luôn xuống hồ.

Người đánh cá không đếm xỉa gì tới, hung dữ đứng trên thuyền, trừng mắt nhìn bốn chiếc thuyền nhỏ khác đang chèo tới. Trên mỗi thuyền có bốn thanh niên áo lam.

Thuyền tới kiếm tới, trong tiếng quát vang, bốn thanh niên áo lam đứng ở mũi thuyền cả người lẫn kiếm vọt lên, nhất tề bắn tới người đánh cá.

Người đánh cá cười nhạt, thân hình chột trảm xuống, quát lên một tiếng như sét, chiếc thuyền dưới chân gãy ra làm đôi trôi về hai phía, thân hình y chìm xuống hồ.

Bốn thanh niên áo lam đã đáp xuống, không còn chỗ đặt chân cũng đồng thời rơi xuống nước, hai người đột nhiên cùng gào lên một tiếng thê thảm, trần lung nhô lên rồi lập tức chìm luôn.

Mặt nước chung quanh họ lập tức nhuốm màu đỏ, hai thanh niên áo lam còn lại vội vàng nhô lên trên mặt nước, một người vươn tay nắm lấy mạn thuyền, người kia vừa nhô lên đã bị một kiếm vào sau gáy, chết không kêu được một tiếng

Xác y vừa chìm xuống, một cái nón lá nổi lên bên cạnh, các thanh niên áo lam trên thuyền không hèn mà cùng hướng cả về chiếc nón lá vung tay, mỗi người cùng phóng ra một ngọn chủy thủ. Trong ánh sáng lạnh chớp lên, chiếc nón lá lập tức nát bét, mấy nhọn chủy thủ xuyên qua phóng thẳng xuống nước, không thấy có gì lạ cả

Lúc ấy, cạnh chiếc thuyền bên phải đột nhiên xuất hiện một cột nước, người đánh cá dưới nước vọt thẳng lên, tiếng nước đổ rào rào xuống chưa dứt, người đã đứng trên thuyền, kiếm cũng đồng thời đâm vào cổ họng một thanh niên áo lam.

Những người khác giật mình quay đầu lại, tiếng la hoảng chưa tắt, lại một người nữa trúng kiếm ngã xuống. Người đánh cá ra tay không những thần tốc mà còn tàn độc, mỗi kiếm một mạng không hề nương tay.

Tướng mạo y lại chẳng có vẻ gì tàn ác, mũi cao, môi mỏng, mày xé, mắt sáng, trông vừa anh tuấn vừa tiêu sái, chỉ có ánh mắt là sắc bén lạnh lùng, có vẻ rất hợp với lối ra tay giết người của y .

oOo